

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้ เป็นการศึกษาความคิดเห็นของผู้ป่วยเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล โดยศึกษาระดับความต้องการของผู้ป่วยจากการเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดโดยผู้วิจัยและ เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ป่วยในโรงพยาบาล เอกชน ผู้ป่วยในแผนกพิเศษและแผนกสามัญโรงพยาบาลรัฐบาล รวมทั้งเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ป่วยเพศชายกับเพศหญิง ผู้ป่วยที่เป็นโรคกับผู้ป่วยที่แต่งงานแล้ว ต่อความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ทั้งที่เป็นความต้องการทางด้านร่างกายและความต้องการทางด้านจิตใจ

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ๓ แห่งคือ โรงพยาบาลพญาไท (เอกชน) โรงพยาบาลรามาธิบดี และโรงพยาบาลราชวิถี (รัฐบาล) จำนวน ๔๐ คนคือ ผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลพญาไทจำนวน ๓๐ คน ผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในแผนกพิเศษของโรงพยาบาลรามาธิบดี และโรงพยาบาลราชวิถีจำนวน ๓๐ คน และผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในแผนกสามัญของโรงพยาบาลรามาธิบดีและโรงพยาบาลราชวิถีจำนวน ๓๐ คน (รวมทุกแผนก) การเลือกตัวอย่างประชากรโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งพวก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองแบบมาตราส่วนให้ค่า (Rating Scale) จำนวน ๑๐๕ ข้อ โดยได้หาความตรงตามเนื้อหาของแบบสัมภาษณ์ (Content Validity) โดยปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิทางการพยาบาลจากสถาบันต่าง ๆ ๘ ท่าน และผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลรามาธิบดีอีก ๕ ท่าน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม แล้วจึงนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างประชากรจริงจำนวน ๑๐ คน เพื่อหาความเที่ยงตรงของแบบสัมภาษณ์ (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) ได้ค่าความเที่ยง ๐.๘๑ ต่อไปจึงนำไปใช้กับ

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่กำหนดไว้เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิเคราะห์เกี่ยวกับสถานภาพของกลุ่มตัวอย่างประชากร โดยการหาอัตราส่วนร้อยละ หาคะแนนเฉลี่ยของคะแนนตามระดับการให้ค่าเป็นรายข้อและรายหมวด พร้อมทั้งหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นมาจัดลำดับความต้องการตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น และได้้นำผลจากการจัดลำดับความต้องการไปหาความสัมพันธ์ของอันดับตำแหน่งของความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล โดยการเปรียบเทียบความคิดเห็นโดยส่วนรวมและรายหมวดโดยการทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

๑. สถานภาพของกลุ่มตัวอย่างประชากร ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง ๒๐-๒๕ ปี มีวุฒิทางการศึกษาระดับประถมศึกษา ๔-ประถมศึกษา ๗ ประกอบอาชีพส่วนตัวเป็นส่วนใหญ่ มีรายได้ครอบครัวต่ำกว่า ๑,๐๐๐ บาทต่อเดือน มีตำแหน่งในครอบครัว เป็นสมาชิกลักษณะของการเจ็บป่วยเป็นการเจ็บป่วยแบบเรื้อรัง และเป็นผู้ป่วยที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร

๒. การจัดอันดับตำแหน่งความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล โดยคิดจากค่าคะแนนเฉลี่ยของความต้องการของผู้ป่วย เป็นรายข้อ ปรากฏว่าความต้องการในระดับ "ต้องการมากที่สุด" มี ๑๑ ข้อ ข้อที่เป็นความต้องการมากที่สุดในอันดับแรกคือข้อ ๗๔ การอธิบายให้ทราบถึงสภาวะของโรค แผนการรักษาพยาบาลที่ได้รับความต้องการในระดับรองลงมาคือ "ต้องการมาก" มี ๓๖ ข้อ "ต้องการปานกลาง" มี ๓๗ ข้อ "ต้องการน้อย" มี ๑๔ ข้อ และ "ต้องการน้อยที่สุด" มี ๓ ข้อ ข้อที่เป็นความต้องการน้อยที่สุดในอันดับสุดท้ายคือข้อ ๖๔ การได้อ่านหนังสือหรือดูรูปภาพที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศในขณะที่อยู่ในโรงพยาบาล (ตารางที่ ๔)

๓. ลำดับค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยในโรงพยาบาลเอกชนเป็นรายข้อ ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ปรากฏว่าความต้องการที่อยู่ในระดับ "ต้องการมากที่สุด" มี ๑๔ ข้อ ข้อที่เป็นความต้องการมากที่สุดในอันดับแรกคือข้อ ๗๗ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนเงินที่คาดว่าจะต้องจ่ายเป็นค่ารักษาพยาบาล รองลงมาคือการให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการใช้ยาที่จะนำไปรับประทานที่บ้าน ตลอดจนการปฏิบัติตัวเมื่อกลับไปบ้าน การให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสังเกตอาการผิดปกติที่ควรไปพบแพทย์ ตามลำดับ

ความต้องการที่อยู่ในระดับ "ต้องการมาก" มี ๓๑ ข้อ "ความต้องการปานกลาง" มี ๓๑ ข้อ "ความต้องการน้อย" มี ๒๔ ข้อ และ "ความต้องการน้อยที่สุด" มี ๔ ข้อ ข้อที่เป็นความต้องการน้อยที่สุดในอันดับสุดท้ายคือข้อ ๖๘ การได้อ่านหนังสือหรือรูปภาพที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศขณะที่อยู่ในโรงพยาบาล (ตารางที่ ๔)

๔. ลำดับค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยแผนกพิเศษโรงพยาบาลรัฐบาลเป็นรายข้อ ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ปรากฏว่า ความต้องการที่อยู่ในระดับ "ต้องการมากที่สุด" มี ๒๒ ข้อ ข้อที่เป็นความต้องการมากที่สุดในอันดับแรกคือข้อ ๘๔ การให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสังเกตอาการผิดปกติที่ควรไปพบแพทย์ รองลงมาคือ การอธิบายให้เข้าใจถึงรายละเอียดเกี่ยวกับการวินิจฉัยโรค การรักษา การพยากรณ์ และการป้องกันโรค การให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการใช้ยาที่จะนำไปรับประทานที่บ้าน ตลอดจนการปฏิบัติตัวเมื่อกลับไปบ้าน การอธิบายให้ทราบถึงสภาวะของโรค แผนการรักษาพยาบาลที่ท่านจะได้รับ ตามลำดับ

ความต้องการที่อยู่ในระดับ "ต้องการมาก" มี ๘๒ ข้อ "ต้องการปานกลาง" มี ๒๔ ข้อ "ต้องการน้อย" มี ๑๐ ข้อ และ "ต้องการน้อยที่สุด" มี ๑ ข้อคือ ข้อ ๖๘ การได้อ่านหนังสือหรือรูปภาพที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศในขณะที่อยู่ในโรงพยาบาล (ตารางที่ ๑๐)

๕. ลำดับค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ของผู้ป่วยแผนกสภามัญโรงพยาบาลรัฐบาลเป็นรายข้อ ตามเกณฑ์ที่กำหนดให้ปรากฏว่า ความต้องการที่อยู่ในระดับ "ต้องการมากที่สุด" มี ๔ ข้อ ข้อที่เป็นความต้องการมากที่สุดในอันดับแรกคือข้อ ๗๔ การอธิบายให้ทราบถึงสภาวะของโรค แผนการรักษาพยาบาลที่ท่านจะได้รับ รองลงมาคือการอธิบายให้เข้าใจถึงรายละเอียดเกี่ยวกับการวินิจฉัยโรค การรักษา การพยากรณ์โรค และการป้องกันโรค การแนะนำให้รู้จักกับแพทย์ พยาบาล และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการให้การรักษายาบาล ตามลำดับ

ความต้องการในระดับ "ต้องการมาก" มี ๓๔ ข้อ "ต้องการปานกลาง" มี ๓๒ ข้อ "ต้องการน้อย" มี ๒๐ ข้อ และ "ต้องการน้อยที่สุด" มี ๔ ข้อ ข้อที่เป็นความต้องการน้อยที่สุดในอันดับสุดท้ายคือข้อ ๖๔ การได้อ่านหนังสือหรือดูรูปภาพที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศ ในขณะที่อยู่ในโรงพยาบาล (ตารางที่ ๑๑)

๖. ลำดับค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยโดยส่วนรวมเป็นรายหมวด ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ปรากฏว่า ความต้องการที่อยู่ในระดับ "ต้องการมาก" มี ๔ หมวด ความต้องการมากในอันดับแรกคือหมวดความต้องการรับรู้สิ่งต่าง ๆ รองลงมาคือความต้องการเป็นอิสระ ความต้องการพึ่งพาอาศัยคนอื่น และความต้องการความปลอดภัย ตามลำดับ ความต้องการที่อยู่ในระดับ "ต้องการปานกลาง" มี ๔ หมวดคือ ความต้องการเกี่ยวกับอาหารและน้ำดื่ม ความต้องการอากาศบริสุทธิ์ อุณหภูมิที่พอเหมาะ เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และความสะอาดส่วนบุคคลและสิ่งแวดล้อม ความต้องการพักผ่อนนอนหลับและออกกำลังกาย ความต้องการเกี่ยวกับการขับถ่าย ตามลำดับ และความต้องการที่อยู่ในระดับ "ต้องการน้อย" คือหมวดความต้องการทางเพศ (ตารางที่ ๑๒)

๗. ลำดับค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยในโรงพยาบาลเอกชนเป็นรายหมวด

ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ปรากฏว่า ความต้องการในระดับ "ความต้องการมาก" คือหมวดความต้องการรับรู้สิ่งต่าง ๆ และความต้องการเป็นอิสระ ความต้องการในระดับ "ต้องการปานกลาง" มี ๖ หมวดคือ ความต้องการพึ่งพาอาศัยคนอื่น ความต้องการเกี่ยวกับอาหารและน้ำดื่ม ความต้องการความปลอดภัย ความต้องการอากาศบริสุทธิ์ อุณหภูมิที่พอเหมาะ เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และความสะอาดส่วนบุคคลและสิ่งแวดล้อม ความต้องการพักผ่อนนอนหลับ และออกกำลังกาย และความต้องการเกี่ยวกับการขับถ่าย ตามลำดับ ความต้องการในระดับ "ความต้องการน้อย" คือหมวดความต้องการทางเพศ (ตารางที่ ๑๓)

๘. ลำดับค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยแผนกพิเศษโรงพยาบาลรัฐบาลเป็นรายหมวด ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ปรากฏว่า ความต้องการในระดับ "ต้องการมากที่สุด" คือหมวดความต้องการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ความต้องการในระดับ "ต้องการมาก" มี ๗ หมวดคือ ความต้องการความปลอดภัย ความต้องการพึ่งพาอาศัยคนอื่น ความต้องการเป็นอิสระ ความต้องการพักผ่อนนอนหลับและออกกำลังกาย ความต้องการเกี่ยวกับอาหารและน้ำดื่ม ความต้องการอากาศบริสุทธิ์ อุณหภูมิที่พอเหมาะ เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และความสะอาดส่วนบุคคลและสิ่งแวดล้อม และความต้องการเกี่ยวกับการขับถ่าย ตามลำดับ ความต้องการในระดับ "ความต้องการน้อย" คือหมวดความต้องการทางเพศ (ตารางที่ ๑๔)

๙. ลำดับค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยแผนกสามัญโรงพยาบาลรัฐบาลเป็นรายหมวด ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ปรากฏว่า ความต้องการในระดับ "ต้องการมาก" มี ๓ หมวดคือ ความต้องการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ความต้องการพึ่งพาอาศัยคนอื่น และความต้องการเกี่ยวกับอาหารและน้ำดื่ม ตามลำดับ ความต้องการในระดับ "ต้องการปานกลาง" มี ๕ หมวดคือ ความต้องการเป็นอิสระ ความต้องการความปลอดภัย ความต้องการอากาศบริสุทธิ์ อุณหภูมิที่พอเหมาะ เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และความสะอาดส่วนบุคคลและสิ่งแวดล้อม ความต้องการ

เกี่ยวกับการชั่งตวง ความต้องการพักผ่อนนอนหลับและการออกกำลังกาย ตามลำดับ ความต้องการในระดับ "ต้องการน้อย" คือความต้องการทางเพศ (ตารางที่ ๑๕)

๑๐. ผลของการจัดอันดับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัว อยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยในโรงพยาบาล เอกชนกับผู้ป่วยแผนกพิเศษโรงพยาบาลรัฐบาล และความสัมพันธ์ของลำดับความต้องการของผู้ป่วยแผนกพิเศษกับผู้ป่วยแผนกสามัญในโรงพยาบาลรัฐบาล เป็นรายชื่อ พบว่ามีความสัมพันธ์กันในทางบวกในระดับสูง คือความต้องการที่เป็นความต้องการมากของผู้ป่วยในกลุ่มหนึ่งก็เป็นความต้องการมากของผู้ป่วยในกลุ่มเปรียบเทียบด้วย (ตารางที่ ๑๖, ๑๗)

๑๑. ผลของการจัดอันดับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัว อยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยในโรงพยาบาล เอกชนกับผู้ป่วยแผนกพิเศษโรงพยาบาลและผู้ป่วยแผนกพิเศษกับผู้ป่วยแผนกสามัญในโรงพยาบาลรัฐบาล เป็นรายหมวด ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์ในทางบวกในระดับสูงคือ ความต้องการใดที่เป็นความต้องการมากของผู้ป่วยกลุ่มหนึ่งก็เป็นความต้องการของผู้ป่วยในกลุ่มที่เปรียบเทียบด้วย (ตารางที่ ๑๘, ๑๙)

๑๒. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยโดยส่วนรวมโดยการทดสอบค่าที่ (t-test) ปรากฏว่า

ก. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยในโรงพยาบาล เอกชนกับผู้ป่วยแผนกพิเศษในโรงพยาบาลรัฐบาลโดยส่วนรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ (ตารางที่ ๒๐) ซึ่งสนองสมมติฐานที่ว่า "ความคิดเห็นของผู้ป่วยเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในแผนกพิเศษของโรงพยาบาลรัฐบาลและโรงพยาบาล เอกชน ไม่แตกต่างกัน"

ข. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพัก รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยแผนกพิเศษกับผู้ป่วยแผนกสามัญในโรงพยาบาล โดยส่วนรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ (ตารางที่ ๒๑) จึงสนอง สมมติฐานที่ว่า "ความคิดเห็นของผู้ป่วยเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะ พักรักษาตัวอยู่ในแผนกพิเศษกับแผนกสามัญของโรงพยาบาล ไม่แตกต่างกัน"

ค. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพัก รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยที่เป็นโสดกับผู้ป่วยที่แต่งงานแล้วโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ (ตารางที่ ๒๓) ซึ่งสนองสมมติฐานที่ว่า "ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันของผู้ป่วยที่มีความแตกต่างกันทางสถานภาพ สมรส (โสดกับแต่งงานแล้ว) ขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ไม่แตกต่างกัน"

๑๓. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐาน ในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วย เป็นรายหมวด โดยการทดสอบค่า ทิ (t-test) ปรากฏว่า

ก. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษา ตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยในโรงพยาบาล เอกชนกับผู้ป่วยแผนกพิเศษโรงพยาบาลรัฐบาล เป็นรายหมวดทุกหมวด ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ (ตาราง ที่ ๒๔)

ข. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษา ตัวอยู่ในโรงพยาบาล ของผู้ป่วยแผนกพิเศษกับผู้ป่วยแผนกสามัญในโรงพยาบาลรัฐบาล เป็นราย หมวดทุกหมวด ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ยกเว้นหมวดที่ ๔ ความต้องการพักผ่อนนอนหลับและการออกกำลังกาย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .๐๕ (ตารางที่ ๒๕)

ค. ความคิดเห็น เกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ของผู้ป่วยเพศชายกับผู้ป่วยเพศหญิง เป็นรายหมวดทุกหมวด ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ (ตารางที่ ๒๖)

ง. ความคิดเห็น เกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ของผู้ป่วยที่เป็นโสดกับผู้ป่วยที่แต่งงานแล้ว เป็นรายหมวดทุกหมวด ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ (ตารางที่ ๒๗)

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วย มีดังนี้

๑. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ของผู้ป่วยโดยส่วนรวม ผู้ป่วยให้คะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับความต้องการการรับรู้สิ่งต่าง ๆ เป็นอันดับแรกโดยให้คะแนนเฉลี่ย ๔ (ตารางที่ ๑๒) ซึ่งอยู่ในระดับ "ความต้องการมาก" และเมื่อพิจารณาความคิดเห็นของผู้ป่วยแต่ละกลุ่มคือ ผู้ป่วยในโรงพยาบาลเอกชน ผู้ป่วยในแผนกพิเศษโรงพยาบาลรัฐบาล และผู้ป่วยในแผนกสามัญโรงพยาบาล ก็พบว่าความคิดเห็นของผู้ป่วยแต่ละกลุ่มตรงกันคือ ผู้ป่วยให้คะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับความต้องการการรับรู้สิ่งต่าง ๆ เป็นความต้องการอันดับแรกซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ย ๔ อยู่ในระดับความต้องการมากในกลุ่มผู้ป่วยในโรงพยาบาลเอกชน (ตารางที่ ๑๓) ค่าคะแนนเฉลี่ย ๔ อยู่ในระดับ "ความต้องการมากที่สุด" ในกลุ่มผู้ป่วยในแผนกพิเศษโรงพยาบาลรัฐบาล (ตารางที่ ๑๔) และค่าคะแนนเฉลี่ย ๔ อยู่ในระดับ "ความต้องการมาก" ในกลุ่มผู้ป่วยในแผนกสามัญโรงพยาบาลรัฐบาล (ตารางที่ ๑๕) เมื่อพิจารณารายละเอียดของหมวดความต้องการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับการให้ข้อมูลข่าวสารในเรื่องที่เกี่ยวกับการรักษาพยาบาลผู้ป่วย กฎระเบียบต่าง ๆ ของโรงพยาบาล เช่นการอธิบายให้ทราบถึงสถานะของโรค

แผนการรักษาพยาบาลที่ท่านจะได้รับ ซึ่งเป็นความต้องการในอันดับแรกของผู้ป่วยโดยส่วนรวม และอยู่ในระดับ "ความต้องการมากที่สุด" (ตารางที่ ๘) ความต้องการอื่น ๆ ที่กล่าวถึงความต้องการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ได้แก่ การได้รับคำแนะนำในการเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาล การให้ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนเงินที่คาดว่าจะต้องจ่ายเป็นค่ารักษาพยาบาล การแนะนำเกี่ยวกับวิธีการใช้ยาที่จะนำไปรับประทานต่อที่บ้าน ตลอดจนการปฏิบัติตัวเมื่อกลับไปบ้าน ฯลฯ จะเห็นได้ว่าความต้องการรับรู้สิ่งต่าง ๆ เป็นความต้องการที่ผู้ป่วยให้ความสำคัญมากที่สุด ซึ่งตรงกับแนวความคิดของ คาลิช (R. A. Kalish) ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ความต้องการรับรู้สิ่งต่าง ๆ และความต้องการความรู้เพื่อช่วยในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เป็นความต้องการพื้นฐานในการดำเนินชีวิตประจำวันด้วย^๑ ซึ่ง คาลิช (Kalish) ได้จัดอันดับความต้องการนี้ไว้ต่อจากความต้องการด้านร่างกาย นอกจากนี้ พอร์เตอร์ และคณะ (Anne Porter, et al.) ได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับการได้รับข้อมูลข่าวสารของผู้ป่วยที่มาใช้บริการจากโรงพยาบาลว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่หรือเกือบทุกคนที่มาใช้บริการการรักษาจากโรงพยาบาลจะมีความสงสัย ความกลัว และความวิตกกังวลต่าง ๆ เริ่มตั้งแต่เข้ามาติดต่อเพื่อขอรับการรักษา ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกิจกรรมการดำเนินงานของโรงพยาบาล เป็นไปในรูปแบบของข้อมูลที่ทางโรงพยาบาลต้องการให้ผู้ป่วยทราบ (gathering information) มากกว่าการให้ข้อมูลที่ผู้ป่วยต้องการทราบ (dispensing information) จึงเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ป่วยเกิดความขงใจและมีความวิตกกังวลมากขึ้น^๒ จึงเห็นได้ว่าความต้องการรับรู้สิ่งต่าง ๆ เป็นความต้องการที่สำคัญประการหนึ่งในการดำเนินชีวิตของมนุษย์

^๑Kalish, The Psychology of Human Behavior, p. 17.

^๒Porter, et al., "Patient Needs on Admission," American Journal of Nursing: 112-113.

ความต้องการในอันดับรอง ๆ ลงมาคือ ความต้องการเป็นอิสระ ความต้องการ
 ความปลอดภัย และความต้องการพึ่งพาอาศัยคนอื่น ซึ่งจัดอยู่ในความต้องการด้านจิตใจ และ
 ความต้องการในอันดับรองลงมาคือความต้องการทางด้านร่างกาย การที่ผู้ป่วยมีความต้องการ
 และเห็นความสำคัญของความต้องการทางด้านจิตใจมากกว่าความต้องการทางด้านร่างกายนั้น
 อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างผู้ป่วยที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ป่วยที่สามารถช่วยตัวเองได้ ไม่
 ป่วยหนักจนเกินไป มีสติสัมปชัญญะดี และไม่ได้รับการผ่าตัดในวันที่ถูกสัมภาษณ์ จึงเป็นผู้ป่วยที่
 ไม่ต้องการความช่วยเหลือด้านร่างกายมากนัก ซึ่ง โอเรม (Orem) กล่าวว่า คนที่แข็งแรง
 จะสามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวันด้วยตนเองโดยไม่ต้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น^๑ ซึ่ง
 สอดคล้องกับความคิดเห็นของ มูเชล (Nicoli Du Mouchel) ซึ่งให้ความคิดเห็นสรุปได้ว่า
 ความต้องการอันดับแรกของมนุษย์ที่ทำให้เกิดความพึงพอใจคือความต้องการทางด้านร่างกาย
 เช่นการหายใจ การรับประทานอาหาร การดื่ม การนอนหลับ โดยเฉพาะผู้ป่วยที่ไม่รู้สึกตัวหรือผู้ป่วย
 หนักจะต้องการมาก แต่เมื่อพ้นระยะวิกฤติไปแล้วความต้องการทางด้านจิตใจจะเกิดตามมา^๒

ความคิดเห็นของผู้ป่วยเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษา
 ตัวอยู่ในโรงพยาบาลในหมวดความต้องการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการให้คำ
 แนะนำและการให้ข้อมูลต่าง ๆ นี้ ตรงกับผลการวิจัยของ พนิดา ตามาพงศ์ ซึ่งได้ศึกษาถึง
 ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการพยาบาลในผู้ป่วยอายุรกรรม กัลยกรรม และนรีเวชกรรม

^๑Orem, Nursing Concept of Practice (New York: McGraw-Hill
 Book Co., 1971), pp. 1-2.

^๒Du Mouchel, "Are We Really Meeting Our Patients Needs?"
The Canadian Nurse: 40.

พบว่าผู้ป่วยให้ความสำคัญในหมวดการเตรียมตัวผู้ป่วยก่อนกลับบ้านเป็นอันดับที่หนึ่ง^๑ และตรงกับผลการวิจัยของ ศิริวรรณ เจริญ ซึ่งได้ศึกษาถึงความคิดเห็นของผู้ป่วยเกี่ยวกับความต้องการการพยาบาลหลังคลอดพบว่าผู้ป่วยมีความต้องการทางการสอน คำแนะนำก่อนกลับบ้านเป็นอันดับแรก และอยู่ในระดับ "ความต้องการมาก"^๒

นอกจากนี้ การศึกษาความคิดเห็นของผู้ป่วยเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลในหมวดความต้องการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ในช่วงที่เกี่ยวข้องกับการให้คำอธิบายและการให้เหตุผลในการปฏิบัติการพยาบาล ตรงกับผลการวิจัยของ โดโรธี ที ไลน์แฮน (Dorothy T. Linehan) ซึ่งได้ศึกษาถึงความต้องการของผู้ป่วยในโรงพยาบาลปีเวอร์ลี จำนวน ๒๕๐ คน พบว่าผู้ป่วยมีความต้องการในหมวดความมีเหตุผลคือ "ผู้ป่วยต้องการคำอธิบายก่อนที่จะทำอะไรให้ ต้องการคำตอบง่าย ๆ และมีเหตุผล"^๓ และสอดคล้องกับแนวความคิดของ เอ็ม พี บาวแมน (M. P. Bowman) ที่ให้ความคิดเห็นสรุปได้ว่า การให้การพยาบาลผู้ป่วย พยาบาลจะต้องคาดถึงความต้องการของผู้ป่วย และผู้ป่วยจะปฏิบัติตามคำแนะนำได้ดีถ้าใช้อธิบายถึงเป้าหมายของคำแนะนำหรือการ

^๑พนิดา ตามาพงศ์, "ความคิดเห็นของผู้ป่วยและพยาบาลต่อกิจกรรมในโรงพยาบาลที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร สังกัดกระทรวงสาธารณสุข," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการพยาบาล มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๒๐).

^๒ศิริวรรณ เจริญ, "ความคิดเห็นของผู้ป่วยเกี่ยวกับความต้องการการพยาบาลหลังคลอด," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการพยาบาล มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๒๑).

^๓Linehan, "What Does the Patient want to Know?" The American Journal of Nursing: 1068.

พยาบาลนั้น ๆ ก่อนอย่างมีเหตุผล^๑

๒. ผลของการจัดอันดับที่ของความต้อการ เป็นรายนามของผู้ป่วยในโรงพยาบาล เอกชนกับผู้่วยแผนกพิเศษในโรงพยาบาลรัฐบาล ปรากฏว่าผลของการจัดอันดับที่ของความต้อการเป็นรายนามมีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับสูง (ตารางที่ ๑๔) นั่นคือผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในด้านความต้อการ และความต้อการที่เป็นความต้อการในระดับ "ต้อการมาก" คือหมวดความต้อการรับรู้สิ่งต่าง ๆ และความต้อการที่เป็นความต้อการในระดับ "ต้อการน้อย" คือหมวดความต้อการทางเพศ

ในทำนองเดียวกันผลการจัดอันดับของความต้อการ เป็นรายนามของผู้ป่วยในแผนกพิเศษกับผู้ป่วยในแผนกสามัญโรงพยาบาลรัฐบาล ปรากฏว่าผลของการจัดอันดับที่ของความต้อการเป็นรายนามของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มมีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับสูง (ตารางที่ ๑๕) นั่นคือผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นสอดคล้องกันเกี่ยวกับความต้อการดังกล่าว และความต้อการที่เป็นความต้อการในระดับ "ต้อการมาก" คือหมวดความต้อการรับรู้สิ่งต่าง ๆ และความต้อการที่เป็นความต้อการในระดับ "ความต้อการน้อย" คือหมวดความต้อการทางเพศ

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ความต้อการรับรู้สิ่งต่าง ๆ เป็นความต้อการที่ผู้ป่วยส่วนใหญ่ต้อการมากดังเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่เมื่อพิจารณาถึงความต้อการที่ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีความต้อการน้อย ซึ่งพบว่าเป็นความต้อการทางเพศ แม้ว่าจะมีแนวความคิดว่าการให้การรักษาพยาบาลผู้ป่วยจะต้อพิจารณาว่าเขาเป็นบุคคลคนหนึ่ง เป็นสิ่งมีชีวิต มีความรู้สึก

^๑Bowman, "The Nurse and the Patient," Nursing Time: 1147-

ความคิด และความต้องการเป็นตัวของตัวเอง และการให้การรักษาพยาบาลควรจะทำตามเพศที่เขาเป็นอยู่ รวมทั้งการพิจารณาว่าจากการที่ผู้ป่วยต้องการการรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ได้รับการรักษาพยาบาลต่าง ๆ จะกระทบถึงผู้ป่วยในด้านเพศสัมพันธ์ และยิ่งกว่านั้นผู้ป่วยจะได้รับความทุกข์ทรมานและขมขื่น (suffer) อย่างเจ็บ ๆ ที่มีความรู้สึกว่าการเพศสัมพันธ์เป็น เรื่องที่ไม่สามารถจะกล่าวถึงได้อย่างเปิดเผยและไม่สามารถจะกล่าวถึงปัญหาทางเพศของเขาได้^๑ ทำให้เขาไม่สามารถที่จะแสดงความต้องการทางเพศได้อย่างแท้จริงหรือเก็บกคความต้องการด้านนี้ไว้ ซึ่งแสดงออกมาในรูปของความตึงเครียดของการวิจัยนี้

๓. การทดสอบความแตกต่างของความคิด เห็น เกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยโดยรวม

ก. คู่ทดสอบระหว่างผู้ป่วยในโรงพยาบาลเอกชนกับผู้ป่วยแผนกพิเศษโรงพยาบาลรัฐบาล พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ (ตารางที่ ๒๐) ซึ่งสนองสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ ๑ ที่ว่า "ความคิดเห็นของผู้ป่วยเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในแผนกพิเศษของโรงพยาบาลรัฐบาลและโรงพยาบาลเอกชนไม่แตกต่างกัน"

ข. คู่ทดสอบระหว่างผู้ป่วยในแผนกพิเศษกับผู้ป่วยในแผนกสามัญโรงพยาบาลรัฐบาล พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ (ตารางที่ ๒๑) จึงสนองสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ ๒ ที่ว่า "ความคิดเห็นของผู้ป่วยเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในแผนกพิเศษกับแผนกสามัญในโรงพยาบาลรัฐบาล"

^๑Fontaine, "Human Sexuality: Faculty Knowledge and Attitude," Nursing Outlook, : 174-176.

ไม่แตกต่างกัน "

ค. คู่ทดสอบระหว่างผู้ป่วยเพศชายกับผู้ป่วยเพศหญิง พบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ (ตารางที่ ๒๒) ซึ่งสนองสมมติฐานของการวิจัยข้อ ๓ ที่ว่า "ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันของผู้ป่วยที่มีความแตกต่างกันในเรื่องเพศ (ชาย-หญิง) ขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ไม่แตกต่างกัน "

ง. คู่ทดสอบระหว่างผู้ป่วยที่เป็นโสดกับผู้ป่วยที่แต่งงานแล้วพบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ (ตารางที่ ๒๓) จึงสนองสมมติฐานของการวิจัยข้อ ๔ ที่ว่า "ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันของผู้ป่วยที่มีความแตกต่างกันทางสถานภาพสมรส (โสดกับแต่งงานแล้ว) ขณะที่พักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลไม่แตกต่างกัน "

๔. การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วยเป็นรายหมวด การทดสอบในขั้นตอนนี้เป็นการแสดงให้เห็นถึงรายละเอียดเป็นรายหมวดของความต้องการในแต่ละหมวดโดยการทดสอบคู่ทดสอบแต่ละคู่เช่นเดียวกับข้อ ๓ เพื่อสนับสนุนผลการวิจัยในข้อ ๓ ให้เด่นชัดขึ้นอีกประการหนึ่งด้วย จากผลการวิจัยพบว่าการทดสอบความคิดเห็นของคู่ทดสอบแต่ละคู่เป็นรายหมวดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ทุกคู่และทุกหมวด ยกเว้นคู่ทดสอบระหว่างผู้ป่วยแผนกพิเศษกับผู้ป่วยแผนกสามัญโรงพยาบาล รัฐบาล ในหมวดความต้องการพักผ่อนนอนหลับและการออกกำลังกาย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ (ตารางที่ ๒๕)

ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารฝ่ายบริการ ฝ่ายบริการของโรงพยาบาลควรมีการวางแผน ตั้งวัตถุประสงค์ในด้านการให้ข้อมูล ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลในทุก ๆ ด้านให้กับผู้ป่วยที่มารับการรักษายาบาลในโรงพยาบาลทุกราย และควรจัดตามความต้องการของผู้ป่วยเป็นรายบุคคลด้วย

ก. จัดทำเอกสารแนะนำโรงพยาบาล การดำเนินงานของโรงพยาบาล นโยบายในด้านการรักษาพยาบาลของโรงพยาบาล แจกให้กับผู้ป่วยและประชาชนผู้มาใช้บริการของโรงพยาบาล เพื่อให้เกิดความเข้าใจโรงพยาบาลให้ถูกต้อง โดยเฉพาะในโรงพยาบาลเอกชน ความเข้าใจที่ถูกต้องในด้านนโยบายการให้การรักษาพยาบาลของโรงพยาบาลสำหรับประชาชน เป็นสิ่งสำคัญ

ข. จัดทำเอกสารแนะนำการปฏิบัติเมื่อจะต้องเข้ามาพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล กฎระเบียบต่าง ๆ ในการเข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาล แนวทางการปฏิบัติตัวเมื่อเข้ามาพักรักษาตัวในโรงพยาบาล ตลอดจนอัตราค่าบริการที่ผู้ป่วยจะต้องจ่ายให้กับโรงพยาบาล แจกให้กับผู้ป่วยที่มาใช้บริการการรักษาพยาบาลจากโรงพยาบาลทุกราย

ค. จัดทำเอกสารแนะนำการปฏิบัติตัวในขณะที่พักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ตลอดจนการปฏิบัติตัวเมื่อกลับไปพักรักษาตัวที่บ้านของผู้ป่วยแต่ละประเภท เช่นผู้ป่วยศัลยกรรม ผู้ป่วยอายุรกรรม ผู้ป่วยสูติกรรม-นรีเวชกรรม ไว้ประจำหอผู้ป่วย และแจกให้กับผู้ป่วยตามประเภทนั้น ๆ พร้อมทั้งกระตุ้นให้ผู้ป่วยสนใจและปฏิบัติตามด้วย

ง. วางนโยบาย การดำเนินงาน การให้ข้อมูล ข่าวสารและคำแนะนำแก่ผู้ป่วยที่มาใช้บริการการรักษาพยาบาลจากโรงพยาบาล โดยกำหนดตัวบุคคลพร้อมกับหน้าที่ความรับผิดชอบอย่างเด่นชัด ซึ่งอาจจัดทำในรูปของหน่วยให้ข้อมูลของโรงพยาบาล

จ. จัดให้มีบริการให้คำแนะนำทางโทรศัพท์แก่ผู้ป่วยที่กลับบ้านแล้วและมี ปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตัว เมื่อกลับไปบ้าน โดยจัดให้มีเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนี้ โดยตรงและให้บริการตลอด ๒๔ ชั่วโมง และต้องแจ้งให้ผู้ป่วยทราบถึงวิธีติดต่อมายังหน่วยงานนี้ด้วยอย่างชัดเจน

ฉ. จัดดำเนินงานประสานงานกับศูนย์บริการสุขภาพในเขตต่าง ๆ เพื่อ ความสะดวกในการส่งต่อ (Refer) ผู้ป่วยไปรับบริการจากศูนย์บริการสุขภาพนั้น ๆ และเป็น การสะดวกในการที่ผู้ป่วยจะไปติดต่อขอรับบริการจากศูนย์บริการสุขภาพนั้นด้วยตนเองด้วย

๒. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารฝ่ายการศึกษา ฝ่ายการศึกษาควรมีการวางแผน และตั้งวัตถุประสงค์ในการวางหลักสูตรการศึกษาพยาบาลให้เน้นหนักในด้านการให้ข้อมูล ข่าวสาร คำแนะนำแก่ผู้ป่วยที่มารับบริการจากโรงพยาบาล ตลอดจนเน้นให้เห็นถึงความสำคัญ ของการให้การพยาบาลตามความต้องการของผู้ป่วยเป็นรายบุคคลด้วย

๓. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปฏิบัติ

ก. ในการให้ข้อมูล ให้คำแนะนำแก่ผู้ป่วยในด้านต่าง ๆ พยาบาลควรให้คำ แนะนำหรือให้ข้อมูลในขณะที่ให้การพยาบาลผู้ป่วยและ เมื่อมีโอกาส ไม่จำเป็นต้องจัดทำอย่างมี รูปแบบและเป็นทางการเสมอไป การให้ข้อมูลและคำแนะนำอย่างไม่เป็นทางการเป็นรูปแบบ อย่างหนึ่งที่เกิดผลดี ช่วยให้เกิดความเป็นกันเอง ความไว้วางใจ และไม่เกิดความตึงเครียด และช่วยให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพยาบาลกับผู้ป่วยด้วย

ข. ในการให้การพยาบาลผู้ป่วย พยาบาลจำเป็นต้องประเมินความต้องการ ของผู้ป่วยเป็นรายบุคคลให้ถูกต้อง เพื่อตอบสนองความต้องการนั้น ๆ ได้อย่างเหมาะสม

๔. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

ก. ในการวิจัยต่อไปควรได้ศึกษาถึงความคิดเห็นของพยาบาลควบคู่ไปด้วย เพื่อเปรียบเทียบกับความคิดเห็นของผู้ป่วย และควรศึกษาด้วยว่าพยาบาลได้ให้การพยาบาล สอดคล้องตามความต้องการของผู้ป่วยหรือไม่

ข. ควรได้ทำการวิจัยถึงความต้องการของผู้ป่วยแต่ละประเภท เช่น ความต้องการของผู้ป่วยศัลยกรรม ความต้องการของผู้ป่วยอายุรกรรม เป็นต้น

ค. ศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลของผู้ป่วย ตามความคิดเห็นของพยาบาลระดับต่าง ๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย